

A tweedzakós odalép hozzá, kisasszony, mondja újra, és akkor szétnyitja a zakót, a kigombolt inge mögött sűrű, közötte a szív, alvadt vérszínű csomó. Kisasszony, mondja megint, ezek sose jönnek értünk.

Kik ezek. Kik azok, akikre várunk. Körbenéz megint, az öregek még mindig sakkoznak, és valami zene is megy, hangszórót nem lát, talán egy rádió. Jól berendezkedtek, gondolja, az ölébe húzza az utazótáskát, a fejét a szék támlájára hajtja, hogy onnan nézze azt a kis ablakot.

Gyerekkorában énekelt, amikor félt. Ha énekelek, nem történhet semmi. Vagy dúdoló, azt nem hallják, csak a vizsgálatig, ami eldönt mindent. Majd meglátjuk a vizsgálat után, hetek óta ezt hallja az orvostól. A vizsgálat. Gyorsan lenéz, megnyugszik, még itt vannak a leletek.

Egy novella jut az eszébe, Márai volt a címe, vagy Márai szerepelt benne, nem emlékszik, és egy vonyító fazon, aki valószínűleg cigarettát akart. Itt nem dohányzik senki, persze. A vörös hajú nő nyújtózkodik, mintha meghallotta volna, amit gondolt, de jó lenne most egy cigaretta, mondja, megdöglök érte.

Halkan énekelni kezd, hogy szerintem már nem is érdemes, mit nem érdemes, nem jut az eszébe, cigi nélkül megdögleni sem érdemes, végül is mindegy, mit énekel, amíg el nem múlik ez az éjszaka, amíg értük nem jön valaki.

